

Джбътъ на Царевецъ.

Народно предание

Който не е ходилъ въ Търново, на Царевецъ, той не знае голѣмия джбъ, разперилъ своитѣ могъщи клони надъ развалинитѣ на старитѣ дворци, черкови и кули. Отъ голѣмата непристъпна крепостъ на нѣкогашнитѣ бѣлгарски царе сега сж останали само голи, полусрутени стени и разхвърляни камъни, по които лѣтно време се припичагъ зелени гущери. И никой не

помни славата на отминалото време. Само стариятъ джбъ, когато нѣкоя вечеръ повѣе топълъ вѣтъръ, зашумолява, извъръща очи къмъ заспалия градъ и тогава разказва:

„Анадолски турци, на черни коне яхнали, съ бѣли чалми и криви ятагани, потѣпкаха бѣлгарската земя и се явиха предъ желѣзната врата на Хисаря. Поискаха ключа на нашето царство. Не имъ го даде царъ Иванъ Шишманъ. И се почна лютъ бой. Три дни налитаха стрѣвно върху здравата крепостъ турцитѣ, но биваха разгонвани отъ шепата защитници, които нѣмаха време нито да отдѣхнатъ, нито да хапнатъ хлѣбецъ. И на третата нощъ, когато единъ предателъ скочи отъ Балдуиновата кула съ ключоветѣ и хукна къмъ турския лагеръ да предаде нашия царъ, яви се единъ ангелъ-утешителъ, пратеникъ на Бога и каза на царъ Шишманъ:

— Бѣгай на югъ, тамъ ще найдешъ най-вѣрнитѣ твои войници!

Горѣше на върха на Царевецъ единъ голѣмъ огънь. Край огъня натъркаляни, съ захвърлени щитове, въ риз-